

Epistola întâi a lui Pavel către Tesaloniceni (4) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 4

ÎNDEMNURILE LUI PAVEL ADRESATE CREDINCIOȘILOR DIN TESALONIC (1 Tesaloniceni 4-5)

În această parte a scrisorii încep îndemnul practic. Ele se împart în două categorii:

- **1 Tesaloniceni 4.1-5.11:** îndemnuri referitoare la viața noastră *personală* în vederea venirii Domnului.
- **1 Tesaloniceni 5.12-28:** îndemnuri privind viața noastră *colectivă* în Adunare (Biserică) în vederea venirii Domnului.

Versetul 1

1 Tesaloniceni 4.1: Încolo deci, fraților, vă rugăm și vă îndemnăm în Domnul Isus ca, după cum ați primit de la noi cum trebuie să umblați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, cum și umblați, să prisosiți și mai mult.

Pavel își începe îndemnul cu cuvintele: „Încolo deci, fraților, vă rugăm și vă îndemnăm în Domnul Isus”. Așadar, îndemnul său are legătură cu recunoașterea domniei lui Hristos în viața credincioșilor, adică ei trebuie să recunoască autoritatea Sa ca Domn în viața lor. Credincioșii din Tesalonic „primiseră” deja aceste îndemnuri practice atunci când Pavel era la ei, dar el a considerat că este necesar să le accentueze din nou. El adaugă: „cum și umblați” și, prin aceste cuvinte, îi laudă pentru că au pus în practică aceste îndemnuri în viața lor. Aceste îndemnuri se refereau la modul în care ei ar trebui să „umblă” pentru a fi „plăcuți lui Dumnezeu”. Rezultatul: ei ar „prisosi și mai mult” în creșterea lor spirituală.

ÎNSUȘIRILE CARE AR TREBUI SĂ-I CARACTERIZEZE PE CREȘTINII CREDINCIOȘI ÎN TIMP CE EI AȘTEAPTĂ VENIREA DOMNULUI (1 Tesaloniceni 4.2-5.11).

În această secțiune a scrisorii, Pavel prezintă patru lucruri majore care ar trebui să caracterizeze viața practică a creștinilor care așteaptă venirea Domnului. Aceste lucruri ar trebui să fie normale pentru viața creștină:

- **Sfințenia** față de Dumnezeu (1 Tesaloniceni 4.2-8)
- **Dragostea** unii față de alții (1 Tesaloniceni 4.9,10)
- **Umblarea cuviincioasă** față de cei din afară (1 Tesaloniceni 4.11,12)
- **Vegherea** cu privire la venirea Domnului (1 Tesaloniceni 4.13-5.11)

Sfințenia față de Dumnezeu (versetele 2-8)

Versetele 2,3a

1 Tesaloniceni 4.2,3a: Pentru că știți ce porunci v-am dat prin Domnul Isus. 3. Pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu: sfințirea voastră, ...

Capitolul 4

Pavel începe prin a le reaminti „poruncile” morale, pe care le dăduse atunci când era cu ei, căci era „voia lui Dumnezeu” ca ei să umble în „sfințenie [sfințire]” practică. Sfințenie înseamnă „a deveni sfânt prin punerea deoparte”. În contextul creștinilor, acest cuvânt este folosit în trei moduri:

1. *Sfințirea desăvârșită sau pozițională*

Sfințirea este o lucrare a lui Dumnezeu. Ea are loc în credincios prin nașterea din nou (1 Corinteni 6.11; 2 Tesaloniceni 2.13; 1 Petru 1.2) și pentru credincios, prin faptul că el devine îndreptățit prin credința în Hristos (Faptele apostolilor 20.32; 26.18; Romani 1.1; 1 Corinteni 1.2,30; Evrei 10.10,14; 13.12; Apocalipsa 22.11). Prin această sfințire, el este pus deoparte din mulțimea oamenilor pentru binecuvântarea veșnică. Acest lucru are loc o singură dată și se aplică fiecărui credincios, indiferent de starea vieții sale practice.

2. *Sfințirea progresivă sau practică*

Această formă de sfințire are de-a face cu faptul că credinciosul își desăvârșește practic sfințenia în viața sa (Ioan 17.17; Romani 6.19; 2 Corinteni 7.1; 1 Tesaloniceni 4.4-7; 5.23; Efeseni 5.26,27; Evrei 12.14). În această sfințire, creștinul credincios trebuie să se exerseze continuu, zilnic în viața sa. Aceasta include judecarea de sine și separarea sa în gândire și acțiune de tot ceea ce este incompatibil cu sfințenia lui Dumnezeu. Acesta este aspectul la care se referă Pavel aici, în 1 Tesaloniceni 4.

3. *Sfințirea relativă sau preliminară*

Această formă de sfințire are de-a face cu faptul că cineva este curat pe pământ prin unirea sa cu ceea ce este curat, fără ca în sufletul său să fi avut loc neapărat o lucrare de credință.

Într-o căsătorie în care unul dintre parteneri este mântuit, iar celălalt nu, partenerul necredincios este „sfințit” în acest sens prin relația sa cu partenerul credincios care este sfințit (1 Corinteni 7.14). Aceasta nu înseamnă că cel necredincios devine mântuit prin aceasta, ci că se află într-un loc privilegiat, sfânt.

Despre cei care sunt uniți cu Avraam se spune în Romani 11.16 că se află într-un loc de sfințenie (sfințire). Ideea apostolului Pavel este următoarea: dacă „rădăcina” poporului Israel (Avraam) este sfântă și privilegiată în raport cu Dumnezeu, „ramurile” (urmașii lui Avraam) se află și ele în acel loc „sfânt” (Deuteronomul 7.6; 14.2; 1 Împărați 8.53; Amos 3.3). Apostolul vorbește și despre cineva care se curăță de dezordinea care a intrat în casa lui Dumnezeu (creștinismul), „stând deoparte” de ea și astfel el devine „sfințit” în acest sens (2 Timotei 2.19-21).

Acest aspect al sfințirii se regăsește și în Evrei 10.29. Iudeii, care au mărturisit credința în Hristos în acel moment, au intrat astfel pe terenul creștin și au fost astfel „sfințiți” într-un anumit sens prin sângele lui Hristos. Cu toate acestea, unii dintre ei nici măcar nu erau născuți din Dumnezeu.

Păcatul curviei

Versetele 3b-8

1 Tesaloniceni 4.3b-8: Pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu: ..., ca să vă feriți de curvie; fiecare dintre voi să știe să-și țină vasul în sfințenie și onoare (nu în patima poftei, ca și națiunile care nu-L cunosc pe Dumnezeu); nimeni să nu treacă peste măsură și să nu nedreptățească în aceasta pe fratele său, pentru că Domnul este răzbunătorul tuturor acestora, după cum v-am și spus mai înainte și am mărturisit deplin. Pentru că Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințenie. De aceea, cel care disprețuiește pe fratele său în aceasta, nu disprețuiește pe om, ci pe Dumnezeu, care v-a și dat Duhul Său cel Sfânt.

Lucrul principal, pe care Pavel îl are în vedere aici, în contextul sfințirii practice, este păcatul „curviei”. Acest termen acoperă o gamă largă de practici imorale, de la care credincioșii trebuie să se abțină. În 1 Corinteni 5, curvia este legată de incest, în acest capitol are legătură cu adulterul, iar în epistola lui Iuda este legată de homosexualitate. Pavel insistă „ca fiecare dintre voi să știe să-și țină vasul în sfințenie și onoare”. „Vasul”, la care se referă el, este corpul nostru fizic. Deoarece căsătoria implică unirea fizică a „celor doi” într-un „singur trup” (Efeseni 5.31), unele traduceri propun să se traducă cuvântul „vas” prin „soție”. De fapt, cuvântul „vas” este folosit pentru soție în 1 Petru 3.7.

În creștinism, căsătoria trebuie să fie „ținută în onoare” (Evrei 13.4). În păgânism nu era așa. Deoarece credincioșii din Tesalonic fuseseră salvați din acest stil de viață păgân, ei trebuiau să înțeleagă că planul lui Dumnezeu pentru căsătoria creștină nu se baza pe „patima poftei {dorința pasională}”. Prin urmare, ei nu trebuiau să „treacă peste măsură și să nu nedreptățească în aceasta pe fratele său” - adică nu trebuiau să comită adulter.

Pavel numește trei motive importante pentru care trebuie să ne abținem de la răul moral:

- Judecata Domnului, în legătură cu guvernarea Sa, vine asupra tuturor celor care se dedau la practici imorale, deoarece „Domnul este răzbunătorul tuturor acestora” (1 Tesaloniceni 4.6; compară cu Proverbele 6.29).
- Dumnezeu, prin răscumpărare, are un drept asupra noastră, ca noi să fim sfinți. El „nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințenie.” „Cel care disprețuiește aceasta”, comițând adulter, „nu disprețuiește pe un om, ci pe Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 4.7,8a).
- Trupul credinciosului este „templul Duhului Sfânt” și, prin urmare, trebuie să fie consacrat slujirii Domnului și nu practicilor imorale (1 Corinteni 6.19). Dumnezeu ne-a „dat Duhul Său cel Sfânt” și acest Locuitor divin din noi se întristează de astfel de acțiuni (Efeseni 4.30). Pierdem binecuvântările practice ale prezenței Sale - de exemplu, nu ne mai putem bucura de binecuvântările noastre în Hristos și pierdem discernământul practic (1 Tesaloniceni 4.8b).

Dragostea unii față de alții (versetele 9,10)

Versetele 9,10

1 Tesaloniceni 4.9,10: Iar despre dragostea frățească nu aveți nevoie să vă scriem, pentru că voi înșivă sunteți învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții. Pentru că și faceți aceasta față de toți frații din întreaga Macedonie. Dar vă îndemnăm, fraților, să prisosiți și mai mult ...

Dragostea frățească între credincioși este normală în creștinism și ea este însușirea unei Adunări (Biserici) sănătoase (Ioan 13.34,35; Evrei 13.1). Ei au fost „învățați de Dumnezeu să se iubească unii pe alții”. Aceasta se referă la viața nouă din credincios, care acționează conform naturii acestei vieți noi. Apostolul Ioan spune că dragostea frățească este una dintre caracteristicile noii vieți și ale noii naturi: „Oricine Îl iubește pe Cel care a născut îl iubește și pe cel născut din El” (1 Ioan 5.1). Pavel îi laudă pe credincioșii din Tesalonic pentru că au dragoste față de ceilalți credincioși din Macedonia (Filipi etc.) și îi îndeamnă să „prisosească și mai mult” în această virtute. Acest lucru va avea loc de la sine, dar problema este că noi împiedicăm revărsarea dragostei divine, care locuiește în natura noastră nouă. De aceea suntem îndemnați: „Dragostea frățească să rămână” (Evrei 13.1).

Umblare cuviincioasă față de cei de afară (versetele 11,12)

Versetele 11,12

1 Tesaloniceni 4.11,12: ... și să căutați cu stăruință să fiți liniștiți și să vă vedeți de ale voastre și să lucrați cu mâinile voastre, după cum v-am poruncit, ca să umblați cuviincios față de cei de afară și să n-aveți nevoie de nimeni.

Pavel continuă să vorbească despre necesitatea de a urmări munca și de a fi angajați în lucruri cinstite, astfel încât lumea să vadă că suntem onorabili.

Pavel îi învățase pe credincioșii din Tesalonic marele adevăr al venirii Domnului (răpirea), iar ei trăiau, pe bună dreptate, în certitudinea că răpirea urma să aibă loc în curând. Dar unii dintre ei se gândeau în mod eronat că de ce să se mai obosească cu munca, dacă Domnul urma să vină - iar venirea Lui putea fi în orice moment.

Dragostea frățească, care domnea printre sfinții din Tesalonic, avusese grijă de cei nevoiași, iar aceștia au presupus, probabil, că aceeași dragoste va avea grijă și de ei. Convertiții din Tesalonic erau în majoritate greci, iar filozofii greci din acea vreme disprețuiau munca fizică. Așa că, atunci când printre credincioșii din Tesalonic a apărut ideea de a „nu lucra nimic” (2 Tesaloniceni 3.11), unii s-au simțit în mod natural atrași de această direcție filosofică, din care, totuși, fuseseră salvați. Poate că ei și-au scuzat lenevia cu gândul că credința lor era să nu muncească, deoarece acest lucru arăta (în opinia lor) că ei chiar credeau că venirea Domnului era aproape. Dar faptul că se complăceau în trândăvie și nu lucrau, nu era o mărturie bună pentru lume.

Pavel știa că ei gândeau în acest fel și i-a îndemnat să „caute cu stăruință să fie liniștiți și să-și vadă de ale lor și să lucreze cu mâinile lor”, astfel încât să „umblă cuviincios față de cei de afară”. Chiar și lumea disprețuiește pe cineva care nu vrea să muncească, când ar trebui să muncească pentru a-și hrăni familia. Nu ar trebui să existe așa ceva printre creștinii credincioși (1 Timotei 5.8). Prin urmare, ei ar trebui să lucreze cu propriile mâini și să trăiască în liniște și odihnă înaintea Domnului. Pavel ne îndeamnă să ne rugăm ca să trăim „o viață pașnică și liniștită” (1 Timotei 2.1,2). Adăugând: „după cum v-am poruncit”, el le amintește credincioșilor din Tesalonic că el i-a îndemnat deja în acest sens atunci când era la ei. Dacă creștinii credincioși neglijează acest lucru, lumea le va găsi repede o greșală. Pentru a evita acest lucru, trebuie să „îngrijim de ceea ce este bine înaintea tuturor oamenilor” (Romani 12.17).

În cea de-a doua scrisoare, Pavel le spune să se „îndepărteze” de cel care insistă cu încăpățănare să nu muncească și „să nu se însoțească cu el, ca să-i fie rușine” (compară cu 2 Tesaloniceni 3.6-16). Pavel vedea în această lenevire o dezordine rea și ceva foarte dăunător pentru mărturia creștină.

Vegherea cu privire la venirea Domnului (versetele 4.13-5.11).

Pavel lămurește apoi o neînțelegere, pe care credincioșii din Tesalonic o aveau în legătură cu cei dragi decedați de curând. 2 Tesaloniceni 2.2,3 sugerează că, probabil prin învățături nesănătoase, credincioșii din Tesalonic adoptaseră ideea că tovarășii lor de credință „adormiți” nu vor avea parte de răpire și de participare la Împărăția pe care Hristos o va instaura la arătarea Sa. Acest lucru a provocat multă suferință și „întristare” printre ei. Acest lucru arată cum învățătura falsă (dezinformarea) poate afecta bucuria noastră. Aceste biete suflete au fost întristate din cauza a ceva care nici măcar nu era adevărat!

Versetul 13

1 Tesaloniceni 4.13: Dar nu dorim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei care au adormit, ca să nu vă întristați ca și ceilalți care nu au speranță.

Pavel pune totul pe seama unei simple necunoașteri, spunând: „Dar nu dorim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei care au adormit”. Ei nu trebuiau să fie „întristați ca și ceilalți care nu au speranță”, pentru că, cu siguranță, îi vor vedea din nou pe frații lor. Moartea nu este o despărțire definitivă de frații și surorile în credință. Pavel nu spune că nu ar trebui să nu ne întristăm atunci când moare o persoană iubită, care este credincioasă. Dar întristarea nu trebuie să fie în măsura disperării pe care o trăiesc necredincioșii.

Este interesant faptul că starea de „adormire” este descrisă ca fiind ceva care a avut loc „în [sau: prin] Isus”. Deși moartea lor poate părea prematură pentru credincioșii care sunt încă în viață - în realitate ea nu este o nenorocire. Mai degrabă, Domnul Isus este Cel care pricinuieste moartea - El îi transpune în starea de somn! Numele Său ca ființă umană, „Isus”, este folosit aici fără titlul Său, pentru a accentua compasiunea Sa, deoarece și El a trăit ca ființă umană în lume și știe ce înseamnă să treci prin moarte. Duhurile fără trup și sufletele celor decedați sunt acum la El, în timp ce ele se află într-o stare separată sau într-o stare intermediară; prin urmare, ele nu ar putea fi pe mâini mai bune (2 Corinteni 5.8; Filipeni 1.23). Trupurile lor se află în mormânt în așteptarea învierii.

Când Biblia vorbește despre credincioșii care au adormit, ea se referă la trupurile lor, nu la duhul și sufletul lor (Matei 27.52). Cuvântul *adormit* nu se aplică niciodată necredincioșilor decedați. „Somnul sufletului” este o doctrină falsă, care presupune că duhurile și sufletele morților nu sunt conștiente. Dimpotrivă, Scriptura spune că credincioșii care mor merg imediat în „Paradis” (Luca 23.43) și sunt „la Hristos”, ceea ce este „mult mai bine” (Filipeni 1.23). Cum ar putea însemna acest lucru că lipsește cunoștința? Cineva care este adormit și fără cunoștință nu se poate bucura de Paradis. Dacă este lipsit de cunoștință, el nu poate distinge o stare bună de una rea! Și nici nu poate experimenta comuniunea cu Hristos! Pavel spune: „Pentru mine a trăi este Hristos, și a muri, câștig” (Filipeni 1.21). El a trăit și a slujit având bucuria părtășiei cu Hristos. Dacă aceasta însemna că va fi lipsit de cunoștință după moarte, atunci ar fi pierdut binecuvântarea prețioasei sale părtășii cu Hristos! Cum ar putea fi atunci moartea un „câștig” pentru el?

Versetul 14

Pavel spune apoi:

1 Tesaloniceni 4.14: Pentru că, dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa și Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus.

Capitolul 4

Aceasta înseamnă că, la fel de sigur cum Isus a murit și a înviat, tot așa de sigur vor învia și cei care au adormit, căci amândoi fac parte din aceeași ordine de înviere. Scriptura spune: „cel dintâi rod, Hristos, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui” (1 Corinteni 15.23). Sperața de înviere a credinciosului se bazează așadar pe faptul că Hristos a înviat (1 Corinteni 6.14). Învierea Sa este gajul și dovada că credinciosul va învia! Învățătorii Bibliei numesc acest lucru „prima înviere”.

Cele trei faze ale primei învieri

- „Hristos, cel dintâi rod” (1 Corinteni 15.23a).
- „Apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui” - răpirea. Aceasta se referă atât la credincioșii din Vechiul Testament, cât și la cei din Noul Testament (1 Corinteni 15.23b).
- Credincioșii care mor în timpul săptămânii a șaptezecă din profetia lui Daniel (Daniel 9.27). Acest lucru se va întâmpla scurt înainte de arătarea lui Hristos (Apocalipsa 14.13; 20.4).

Patru lucruri care ne dau mângâiere în legătură cu starea credincioșilor morți

Nu obținem mângâiere în legătură cu cei dragi plecați ascultând părerile unor oameni sinceri, nici prin orice sentimente subiective pe care le-am putea avea în legătură cu starea lor. Putem găsi mângâiere doar înțelegând și crezând faptele despre cei decedați, iar aceste fapte le putem găsi doar în Cuvântul lui Dumnezeu. Evanghelia a scos la lumină aceste lucruri despre „viață și neputrezire” (2 Timotei 1.10), iar atunci când le înțelegem, ele ne dau pace și mângâiere. Următoarele patru fapte sunt de ajutor:

- *Moartea este doar temporară*
Cei dragi ai noștri, care au trecut în neființă, nu sunt morți și plecați de lângă noi pentru totdeauna. Ei vor fi înviați când Domnul va veni la răpire (1 Tesaloniceni 4.15,16; 1 Corinteni 15.23,51-56). Deoarece venirea Domnului este iminentă, învierea lor ar putea avea loc chiar astăzi!
- *Credincioșii adormiți se află într-o stare de fericire*
În timp ce duhurile și sufletele credincioșilor adormiți se află în starea intermediară, așteptând venirea Domnului, ei se află „la Domnul” (2 Corinteni 5.8), „în Paradis” (Luca 23.43) și într-o stare care este „mult mai bună” (Filipeni 1.23). Așadar, ei sunt împreună cu cea mai bună Persoană imaginabilă și mult mai fericiți decât ar putea fi vreodată pe pământ. Acest lucru ne mângâie, căci știm că le merge bine.
- *Moartea lor nu a fost o nenorocire*
Dumnezeu nu greșește atunci când îngăduie ca ceva să se întâmple celor care sunt ai Săi, deoarece „calea Lui este desăvârșită” (Psalmul 18.30). Chiar dacă nu înțelegem de ce a permis El să moară o persoană dragă, El ne va explica în ziua următoare, și totul va avea un sens desăvârșit.
- *Va avea loc o mare reuniune a credincioșilor*
La răpire, credincioșii care au murit și credincioșii care sunt în viață vor fi cu toții răpiți împreună și nu vom mai fi despărțiți niciodată (1 Tesaloniceni 4.17). Aceasta este, de asemenea, o mare mângâiere.

Venirea Domnului - Răpirea (versetele 15-18).

Aspectul venirii Domnului, despre care vorbește Pavel în versetul 14, este revelarea sau arătarea lui Isus Hristos. Când Domnul Se va arăta și va judeca lumea în dreptate, „Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în {prin} Isus”. Dar pentru ca ei să poată veni cu Domnul din cer, credincioșii care au adormit trebuie să fi înviați dintre morți înainte de arătarea Sa. De aceea, Pavel explică într-o intercalare (1 Tesaloniceni 4.15-18) cum și când se va întâmpla acest lucru.

Versetul 15

1 Tesaloniceni 4.15: (Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit;

Pavel ne spune că a primit ceea ce urmează să spună prin „Cuvântul Domnului”. Prin „cuvânt”, Pavel nu vrea să spună că l-a primit din Cuvântul scris al lui Dumnezeu, adică nu din Vechiul Testament. De asemenea, el nu vrea să spună că l-a primit din Noul Testament, pentru că acesta nu era încă scris la acea vreme. El vrea să spună că „cuvântul” era o comunicare specială sau o revelație care i-a fost dată de Domnul. Așadar, nu era ceva bazat pe speculații sau presupuneri teologice - cuvântul venea de la Domnul Însuși! De aceea, Pavel îi asigură pe credincioșii din Tesalonic că „noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit”. Astfel, toți sfinții (cei vii și cei morți) vor intra împreună în cer într-o stare glorificată.

Versetul 16

Pavel ne spune acum când va avea loc această luare în cer:

1 Tesaloniceni 4.16: ... pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; ...

Domnul ne va chema pe toți împreună la El. Aceasta este „speranța binecuvântată” a credincioșilor (Tit 2.13). Învățătorii Bibliei numesc acest lucru Răpirea. Pavel vorbește aici despre trei lucruri:

- Odată cu „chemarea Adunării”, credincioșii din Noul Testament vor fi înviați.
- Cu „glasul arhanghelului” vor fi aduși la viață credincioșii din Vechiul Testament.
- „Trâmbița lui Dumnezeu” îi cheamă pe credincioșii care sunt încă în viață și se află pe pământ.

„Strigătul” îi trezește pe „cei morți în Hristos”. Aceștia sunt creștinii care au murit începând de la Rusalii, începutul Adunării (Bisericii). Știm că ei sunt creștini, pentru că se spune că sunt „în Hristos”. Toți credincioșii începând de la începutul timpului au o relație binecuvântată cu Domnul, dar numai creștinii credincioși se află în această poziție înaintea lui Dumnezeu, deoarece ei sunt „în Hristos”. „În Hristos” înseamnă literalmente „pe locul lui Hristos, pe care El îl are înaintea lui Dumnezeu”. Pentru ca acest lucru să fie posibil, Hristos a trebuit să Se înalțe la dreapta lui Dumnezeu ca ființă umană glorificată și să trimită Duhul Sfânt, prin care credincioșii sunt uniți cu Hristos în acel loc la dreapta lui Dumnezeu. A fi „în Hristos” este un termen specific creștin, care exprimă unirea credinciosului cu Hristos ca și Cap al unei creații noi. Despre credincioșii din Vechiul Testament nu se spune că au această legătură cu Hristos, deși sufletele și duhurile lor sunt în siguranță cu El în cer.

Capitolul 4

Când credincioșii din Tesalonic au murit în credință, sufletele și duhurile lor au mers în cer, pentru a fi la Hristos, în timp ce trupurile lor dorm în mormânt. Ei toți ar putea fi numiți „cei care au adormit” ai Adunării (Bisericii). În mod remarcabil, ei sunt însă numiți „în Hristos”, chiar dacă moartea le-a revendicat trupurile. Prin urmare, moartea nu a schimbat cu nimic poziția lor înaintea lui Dumnezeu. La venirea Domnului, acești creștini se vor ridica din mormintele lor într-o stare glorificată (1 Corinteni 15.23,51-56; Filipeni 3.20,21). Acest lucru face parte din a doua fază a primei învieri deja menționate.

În același timp, Domnul Se va face auzit „cu glasul unui arhanghel”¹. Aceasta are a face cu faptul că Domnul îi cheamă pe credincioșii din Vechiul Testament din mormintele lor. El S-a arătat adesea poporului Său în trecut ca „Înger al Domnului”, iar în momentul răpirii El îi va chema din morminte cu același glas care le este familiar. Ei se vor ridica din mormintele lor în același timp în care vor învia „cei morți în Hristos”. Chiar dacă sunt clase diferite de drepti, atât cei morți în Hristos, cât și credincioșii din Vechiul Testament vor avea parte de a doua fază a primei învieri în același timp.

Evrei 11.40 confirmă acest lucru, deoarece spune că credincioșii din Vechiul Testament vor fi „făcuți desăvârșiți” în același timp cu credincioșii din Noul Testament. Ei sunt numiți „drepti” (Evrei 12.23). În contextul învierii, în 1 Corinteni 15.23 se spune de asemenea: „cel dintâi rod, Hristos, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui”. „Cei ai lui Hristos” sunt toți credincioșii începând de la începutul timpului, care au murit, nu doar Adunarea (Biserica). În afară de aceasta, în Apocalipsa cei 24 de bătrâni (reprezentând sfinții Noului Testament și cei ai Vechiului Testament) sunt văzuți ca fiind în cer (Apocalipsa 4-5) înainte de sosirea judecăților necazului cel mare. Prin urmare, credincioșii din Vechiul Testament trebuie să fi înviați cândva, înainte de perioada necazului.

Următoarele citate din comentatori respectați confirmă acest lucru:

Chemarea Domnului este pentru Biserică, glasul arhanghelului este pentru Israel, iar trâmbița lui Dumnezeu este pentru oameni [credincioșii] în general.²

L.M. Grant comentează:

„Cu glasul arhanghelului” este adăugat aici. Numai Mihail este numit arhanghel în Scriptură (Iuda 9). Dacă mai sunt și alții, nu putem spune. Deoarece Mihail este denumit „căpetenie” a lui Israel (Daniel 10.21), iar perioada Legii a fost „rânduită prin îngeri, în mâna unui Mijlocitor” (Galateni 3.19), s-a sugerat că vocea arhanghelului ar putea fi în legătură cu învierea credincioșilor din Vechiul Testament la venirea Domnului.³

H.A. Ironside explică:

Arhanghelul este în legătură cu poporul iudeu într-un mod cu totul special în Vechiul Testament. „În timpul acela se va ridica Mihail, căpetenia cea mare, care stă pentru fiii

¹ Traducerea engleză King James face aluzie la faptul că arhanghelul Mihail vine cu Domnul și își ridică glasul: „For the Lord himself shall descend from heaven with a shout, with the voice of the archangel”, dar ar trebui mai bine tradus astfel: „with archangel’s voice”. Aceasta indică faptul că Domnul Însuși sub înfățișarea arhanghelului Își va ridica glasul.

² Din „The Thessalonian Epistle, Chapter 4” în Scripture Truth, vol. 30, 1938, pag. 60.

³ L.M. Grant, First and Second Thessalonians, pag. 29. Online: www.study-light.org.

Capitolul 4

poporului tău” (Daniel 12.1). Când aceste cuvinte se vor împlini și Domnul Isus va veni, nu numai credincioșii din acest veac vor fi incluși, ci și credincioșii din toate veacurile trecute. Astfel, vocea arhanghelului Mihail va răsună în același timp în care Domnul va intona chemarea învierii.⁴

W. MacDonald scrie:

„Glasul” „arhanghelului” Mihail este în general înțeles ca fiind un strigăt de strângere pentru credincioșii din Vechiul Testament, deoarece acest arhanghel este strâns legat cu Israel (Daniel 12.1; Iuda 9; Apocalipsa 12.4-7).⁵

Pavel face aluzie aici, în versetul 16, doar la învierea credincioșilor din Vechiul Testament, deoarece gândurile și accentul său în acest pasaj se îndreaptă spre credincioșii din Tesalonic, care erau îndurerăți de moartea semenilor lor creștini.

„Trâmbița lui Dumnezeu” anunță răpirea sfinților vii, „cei vii, care rămân până la venirea Domnului”. Aceștia vor fi „răpiți” împreună cu cei înviați dintre morți (1 Tesaloniceni 4.17). Aceasta este „ultima trâmbiță”, menționată în 1 Corinteni 15.52. Totuși, nu este „trâmbița cea mare” din Isaia 27.13, Matei 24.31 și Apocalipsa 11.15; aceasta are legătură cu restabilirea lui Israel după arătarea lui Hristos. Pavel ne asigură apoi: „Și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4.17b).

Momentul pentru care sunt făcute toate celelalte momente

Toate acestea vor avea loc „într-o clipă, într-o clipeală de ochi” (1 Corinteni 15.52). H.E. Hayhoe obișnuia să spună: „Acesta este MOMENTUL pentru care au fost făcute toate celelalte momente”. Biserica, Mireasa lui Hristos, își va vedea pentru prima dată Mirele cerească, glorificat! În prezent, credincioșii care au plecat sunt „la Hristos” în cer (Filipeni 1.23; 2 Corinteni 5.8), dar ei nu au un trup care să participe la ceea ce se bucură duhurile și sufletele lor. Dar când va veni acest moment, vom fi glorificați imediat, așa cum Hristos este glorificat acum (Filipeni 3.20,21), și Îl vom vedea față în față! Un exemplu din Vechiul Testament în acest sens este Isaac (o imagine a lui Hristos), care și-a ridicat ochii, și Rebeca (o imagine a Bisericii), care de asemenea și-a ridicat ochii, atunci când s-au întâlnit pentru prima dată: „Rebeca a sărit jos de pe cămilă” - o imagine a Răpirii (Geneza 24.63,64).

Și dacă vom vedea fața Ta,
și vom auzi vocea Ta cerească,
bine cunoscută de noi în harul prezent,
Să nu se bucure inimile noastre?

Cu Tine, în veșminte albe,
Doamne Isuse, vom umbla;
și fără pată, în lumina cerească,

⁴ H.A. Ironside, *Addresses on the First and Second Epistles of Thessalonians*, pag. 50. Online: www.brethrenarchive.org.

⁵ W. MacDonald, *Kommentar zum Neuen Testament*, vol. 2, Bielefeld (CLV) 1994, pag. 375, comentariu la 1 Tesaloniceni 4.17.

vom vorbi de toate suferințele Tale.⁶

Nădejdea creștină normală: să fim chemați la cer fără să vedem moartea

În acest pasaj despre venirea Domnului (răpirea), Pavel se include pe sine însuși în această mare speranță, vorbind despre „noi”. El vorbește din perspectiva faptului că este speranța normală a creștinului credincios de a fi chemat la cer, fără să vadă moartea (Romani 8.11; 2 Corinteni 5.2; Filipeni 3.20,21; 2 Tesaloniceni 2.1). Deoarece Pavel era un „vas ales” (Faptele apostolilor 9.15) și un apostol, la sfârșitul vieții sale i s-a descoperit că va fi chemat la cer prin moarte; astfel, el nu se va număra printre credincioșii vii care nu văd moartea (2 Timotei 4.6-8). El era pregătit pentru aceasta (2 Corinteni 5.8) și chiar o dorea, dacă aceasta era voia lui Dumnezeu pentru el (Filipeni 1.23; 3.10,11). Același lucru i s-a spus și apostolului Petru (2 Petru 1.14). Dar aceste excepții nu neagă nicidecum faptul că speranța creștină normală este aceea de a fi chemat la cer, fără a vedea moartea.

Observă: învierea credincioșilor într-o stare de glorie nu are loc în cer, ci aici, pe pământ, unde au trăit și au murit (1 Corinteni 15.51-56). Va fi o dovadă a triumfului deplin pe câmpul de luptă chiar acolo unde credincioșii au luptat „lupta cea bună a credinței” (1 Timotei 6.12). Acești credincioși au fost martori aici, pe pământ, au luptat aici și și-au pierdut viața în această bătălie, iar acum vor avea parte de victorie alături de Hristos pe același câmp de luptă! Pavel spune: „Atunci se va împlini cuvântul scris: «Moartea a fost înghițită de victorie.» «Unde îți este victoria, moarte?» «Unde îți este boldul, moarte?»” (1 Corinteni 15.54-57; compară cu 2 Corinteni 5.4).

Domnul îi va răpi apoi pe sfinții gloriificați „în văzduh” - chiar în domeniul în care diavolul, „căpetenia autorității văzduhului” (Efeseni 2.2), avea acces și și-a făcut lucrarea sa rea. Astfel, Domnul Își va arăta în mod deschis victoria în fața dușmanilor noștri spirituali. Aceeași putere a lui Dumnezeu, care a triumfat în învierea lui Hristos dintre morți ca „cel dintâi rod” al primei învieri (Psalmul 18.6-19; 1 Corinteni 15.23), va fi în acțiune în învierea credincioșilor la venirea Sa (1 Corinteni 6.14; 2 Corinteni 4.14; Efeseni 1.19,20). „Victoria” va fi afișată în mod deschis în fortăreața lui satan, iar el și îngerii săi nu vor putea să se opună acestei victorii, căci ei sunt dușmani înfrânți (1 Corinteni 15.57)! Prin urmare, credincioșii vor părăsi această scenă [pământul] triumfători!

Versetul 18

Pavel își încheie expunerile sale cu cuvintele:

1 Tesaloniceni 4.18: Astfel încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte.

Așadar, el dorea ca credincioșii din Tesalonic să răspândească acest mare adevăr între ei și să-i mângâie pe toți cei care aveau idei greșite despre cei dragi care au plecat. Credincioșii vor aștepta la răpire:

- Vom fi pentru totdeauna la Hristos (Ioan 14.2,3).
- Vom fi asemenea lui Hristos - din punct de vedere moral și trupesc (Filipeni 3.20,21; 1 Ioan 3.2).

⁶ Din cântarea „And shall we see Thy face” de J.N. Darby: And shall we see Thy face, | And hear Thy heavenly voice, | Well known to us in present grace? | Well may our hearts rejoice. | With Thee in garments white, | Lord Jesus, we shall walk; | And spotless in that heavenly light, | Of all Thy sufferings talk.

Capitolul 4

- Ne vom reuni cu cei dragi care au murit în credință (1 Tesaloniceni 4.17).
- Vom fi eliberați pentru totdeauna de pericolele și de ostenele fizice și spirituale ale pământului (Iuda 21).
- Vom primi răsplata pentru osteneala noastră din timpul acestei perioade de absență a lui Hristos (Matei 25.19-23; Luca 19.15-19; Evrei 10.35-37; Apocalipsa 22.12).

Nimeni nu știe ziua sau ora răpirii și a arătării lui Hristos.

Domnul a spus în mod clar că nimeni nu știe când El va veni pentru răpire (compară cu Matei 25.13) și nici când Se va arăta pentru a judeca lumea în dreptate (compară cu Matei 24.36). Prin urmare, este zadarnic să se stabilească o dată pentru oricare dintre aceste evenimente. Matei 24.36 este aproape universal folosit printre creștinii credincioși pentru a învăța că nimeni nu știe când va avea loc răpirea. Însă, acest verset nu se referă la răpire (care are loc înainte de perioada necazului), ci la arătarea lui Hristos (care are loc după perioada necazului; Matei 24.29,30). Versetul corect cu privire la răpire este Matei 25.13. Ia seama: ultimele cuvinte din acest verset din traducerea King James în engleză („wherein the Son of man cometh”⁷) nu ar trebui să se afle în text, ceea ce este indicat de absența lor în traducerea Darby⁸. În Matei 25.1-13 este vorba de venirea Domnului ca Mire, nu de venirea Sa ca Fiu al Omului. Venirea Sa ca Fiu al Omului este întotdeauna în legătură cu venirea Sa pentru a judeca lumea în dreptate, adică cu arătarea Sa.

Titlul original în engleză: „Paul’s Exhortations to the Thessalonians: 1 Thessalonians 4–5”;
„Practical Things That Should Characterize Christians While They Wait for the Lord's
Coming: 1 Thessalonians 4:2–5:11”
in The First Epistle of Paul to Thessalonians: Ministry Pertaining to the Care of New Converts

Quelle: <https://www.bibletruthpublishers.com>

⁷ Nota redacției: Vezi și *Schlachter 2000*: „Ihr wisst weder den Tag noch die Stunde, in welcher der Sohn des Menschen kommen wird.” Compară și cu *Hoffnung für alle*.

⁸ Nota redacției: Vezi și *Elberfelder (CSV)*.